

ÁM
K
den
:
odik
0 szi-
0 kr.
éneti
itju-
s ke-
0 kr.
s az
mény
0 kr.
mény
— A
th és
rvos.
mausi
r. —
Val-
lam-
r. —
y. 70
0 kr.
s. 70
A jó
rök-
0 kr.
e, a
szé-
zott
otta
mény
kr.
mul-
yer-
frt.
ebb
zett
kis
i. A
ines
kr.
jak-
ába
frt.

KIS LAP

BABA-MADARAK. 5. Ibisz-fiók. (Lásd a 390. lapon.)

A TÜNDÉR KASTÉLY.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

s MIKOR a harmadik terembe értünk, ott megint kedves meglepetés várt. Az asztal meg volt terítve s telerakva mindenféle jó csemegével.

— Együtt fogunk oszonnálni, mondá. Remélem, kedvetekre lesz, amit hoztam.

Volt is ott mindenféle jó gyümölcs, sütemény s a torkos kis Palika fölkiáltott:

— Oh, mondtam én, hogy tündér... ilyen csak tündér teremthet ide.

Nekünk leányoknak azonban tele volt a fejünk kíváncsi kérdésekkel, és a pompás csemegék mellett is azt kezdtük beszélni, hogy kérdezni akarnánk egyet-mást, ha megengedné Mária Regina.

— Csak ki vele bátran, kedveseim. Szívesen felelek mindenre, amire csak lehet.

— Hát... hát először is, szabad-e nekünk veled találkozni, játszani?

— Hát ugyan miért ne, ti kis bohók?

— Oh, annak komoly oka van, hogy ezt kérdezzük. Hanem persze, akkor tudnod kell az egészet.

És elbeszéltük neki az egészet, — a nagyapa sajtáságos tilalmát, a kulcs fölfedezését, látogatásaink titkosságát és hogy eddig csak azért nem szóltunk a nagyapának, mert Károly bácsi várakozásra intett; igen, de akkor még nem találkoztunk itt senkivel. Most nem tudjuk, mit mondana Károly bácsi. Mialatt mindezt elbeszéltük, Mária Regina kissé elkomorlyodva hallgatott; de azért mindig

olyan kedvesen, szeretettel nézett reánk. Aztán így szólt:

— Az a kedves Károly bácsi azt tanácsolta nektek, hogy csak járjatok bátran ide. No's, hát csak ehhez tartások magatokat.

— Igen, de ő nem tudott semmit rólad... mi sem tudtunk. Azért hát mondd, nem vagy te idevaló szomszédunk, akivel tilos beszélünk?

— Nem kedveseim, én nem itt lakom... nem is ebben a faluban, hanem igen messze innen.

— De hát akkor hogy jöhetsz ide? kérdém.

— Mondtam, hogy tündér, az pedig röptülni tud; szólt diadalmasan Palika.

Mária Regina nagyot nevetett és megölelte a kis fiut.

— Ugy van, Palikám, te megmagyaráztad s fölösleges többet beszélni róla. — Elég az hozzá, kedveseim, én azt hiszem, hogy semmi bünt nem követtek el, ha engemet szerettek, úgy mint én szeretlek titeket. Majd ha eljön a jó Károly bácsi, újra fog veletek tanácskozni és akkor talán többet is megtudtok.

— Azt is, hogy kicsoda vagy te?

Mária Regina kissé busan mosolygott, s elfojtott sóhajjal mondá:

— Meglehet, hogy azt is... de meglehet, hogy nem. Azon most hiába törjük a fejünket, sokkal okosabb, ha szaporán oszonnálunk és valami játékhoz fogunk.

Ekkép nem tudtunk sokkal többet, mint előbb; de mert ő olyan kedvesen megnyugtató, nem is törtük tovább a fejünket, majd elvégzi azt Károly bácsi, ha rá biztatott, hogy idejőjjünk. Most csak

örül
pom

után

volt,

s ha

kérd

tuk,

magá

már

féle

tünk.

kastél

mindí

most

szertü

lakik

tudtuk

elég ve

Regina

H

játék u

doltunk

komoly

is... de

hogy az

talán so

—

találkoz

—

meglehet

itt együt

ugy lesz

Sza

majd sir

egyszerre

mi kedves

nyira sze

örültünk kedves barátnőnknek, akivel oly pompásan telik az időnk.

Telt is, nemcsak egyszer, hanem azután majd mindennap. Ritka délután volt, hogy Mária Regina el ne jött volna, s ha nem jöhetett, előre megmondta. Nem kérdeztük soha, miért nem jöhet, mert láttuk, hogy semmit sem akar elmondani magáról. Nem is csodálkoztunk rajta; már szinte megszoktuk, hogy mindenféle érthetetlen dolog történik körülötünk. Vigadtunk, tréfálóztunk, a tündérkastély csak úgy zengett bele. Mert mi még mindig tündérkastélynak hívtuk, ámbár most már jól tudtuk, hogy csak egyszerű uri ház, melyben most nem lakik senki. Hogy kié, azt persze nem tudtuk, nem is törődünk vele; nekünk elég volt, hogy ide járhatunk és Mária Regina is ide jöhet.

Hanem egy napon, mikor már a játék után pihentünk és bucsuzásra gondoltunk, Mária Regina szokatlanul komolyan így szólt:

— Kedveseim, jőjjetek el holnap is... de bizonyosan... mert meglehet, hogy azután egy ideig nem találkozunk... talán sokáig.

— Oh, ne ijesztgess hát! Miért ne találkozhatnánk? Mi fog történni?

— Nem tudom bizonyosan... de meglehet, hogy holnap utoljára leszünk itt együtt. De az is meglehet, hogy nem úgy lesz s annak örvideni fogunk, ugy-e?

Szavai úgy elsomorítottak, hogy majd sirva fakadtunk. Hogy ne, mikor egyszerre az fenyegetett, hogy elmarad a mi kedves tündér látogatónk, a kit anynyira szerettünk, vége a sok örömeink,

mely e titkos szép helyen ért. Mert most már nem is gondoltunk arra, hogy eleinte magunk is eljátszogattunk itt.

— No, azért ne busuljatok ám, hátha úgy lesz, amint kívánjuk? Csak azért mondtam előre, hogy holnap meg ne lepjelek hirtelen bucsuzással.

Sorra csókolt, aztán elváltunk.

Haza érve, az öreg dadától azt a hírt hallottuk, hogy másnap eljön a nagyapa, alkalmasint Károly bácsival. Örültünk is, meg is ijedtünk; mert ha itt lesznek, hogy megyünk el a tündérkastélyba? De mihamar megnyugodtunk, mert a dada, nem is sejtve aggodalmunkat, elbeszélte, hogy a nagyapa ezuttal az esti vonaton érkezik. Így nincs baj, olyankor már otthon vagyunk.

— Tudod-e, mit gondoltam? szólt Miczike hozzám, sugva. Hátha Mária Regina valamiképp megtudta, hogy jön a nagyapa és azért készítgetett elő a bucsuzásra, mert azt hiszi, hogy most már a nagyapa meg fog tudni mindent és többé nem ereszt oda? Tudod, ha Károly bácsi idejét látja, akkor mindent el kell mondanunk.

— Igen... de hogy tudhatna Mária Regina valamit a nagyapa érkezéséről?

Ezt persze nem birtuk kitalálni, de a vége mindenképp az a szomorú kilátás volt, hogy csakugyan utoljára fogjuk látni kedves titkos barátnőnket.

Nem olyan vigan mentünk tehát erre a bucsu találkozásra, mint az előbbiekre. Mikor beléptünk, Mária Regina már ott várt és nyájasan jött elénkbe. De a mi siralmas arezunk föltűnt neki. Kérdezte is mindjárt, mi a bajunk.

— Hogy ne volna bajunk, mikor holnap megjön a nagyapa! És azután meglehet, hogy nem fog többé ide eresztetni, még ha te megint jöhetnél is.

Mária Regina kissé elkomolyodott, de nem látszott meglepettnék.

— No's, reméljük a jobbat. Előre hiába busulnánk. Most pedig jertek a bucsu ozsonnához, van ám sok jó csemege.

Még az ozsonna sem izlett igazán, utána pedig játékra épen nem volt kedvünk. De Mária Regina mégis elmulattott, mert mesélt nekünk szép történeteket, úgy hogy szinte elfelejtettük a szomorúságunkat, — mignem egyszerre messziről megint az a halk csöngetés hallatszott.

— Mennem kell, szólta Mária Regina. Isten veletek, dága kedveseim!

És sorra csókolt, hozzá pedig könyvezett. Már erre mi hangos sirásra fakadtunk.

— Oh! Hát mikor látunk ismét? Ugy-e, újra fogunk majd találkozni?

— Nem tudom, felelé sóhajtvá. Pár nap alatt el fog dőlni a dolog... ha újra találkozhatunk, akkor olyan örömünk lesz, a milyenről most nem is álmodtok. Ha nem teljesedik be, — no's, akkor úgy gondolunk erre a tündérkastélyra, mint ha csak valami kedves álm lett volna. Isten veletek!

A következő pillanatban eltűnt. Könyvezve és csodálkozva néztünk utána. Miről beszélt, miféle rendkívüli öröm lehet az, amiről nem álmodunk? Törtük rajta a fejünket, de megint csak hiába. Már sötétedni kezdett. Indultunk haza.

Az ajtót, mely a tündérkastélyból a mi kertünkre nyílt, mindig becsuktuk

belülről, mikor bementünk. Palika, aki a nevezetes kulcsot találta, azóta is mindig mint kulcsár szerepelt: ő nyitotta, csukta az ajtót. Mivel ebben nagy öröme telt, ráhagytuk. Most, a mint ki akartunk menni, vártuk, hogy nyisson ajtót.

— Jaj Istenem, hol a kulcs! kiáltá Palika ijedten.

Kotorászta a zsebeit, de nem találta. Azt hittük, letette valamelyik asztalra; visszatértünk tehát és kerestük, de már inkább csak tapogatózva, mert ezalatt sötét lett. És épen ezért nem is találtuk meg. Ott volt az a kulcs, Palika szórakozottságból letette, de nem asztalra, hanem a pamlagra s a kulcs hátracsuszott a pamlag párnái alá. Akkor erre nem is gondoltunk, Palika semmikép sem emlékezett, hol tette le. Egészen sötét lett, már nem is kereshettük tovább s ijedten, kétségbeesetten sirdogáltunk.

Mi lesz most belőlünk! Be vagyunk csukva ebben az elhagyott házban, itt ér az éjszaka, sötétben. De ez még nem volt a legnagyobb baj. A nagyapa eddig már bizonyosan megjött, keresnek s nem talál-
nak minket. És ki tudja, mikor szabadulhatunk? Mária Regina holnap nem jön s talán soha többé... hátha napokig itt kell maradnunk... talán éhen is halunk!

Megpróbáltuk döngetni az ajtót, hogy talán keresnek a kertünkben, erre járnak és meghallják. De hiába vertük kékre az öklünket, nem hallotta azt senki. Azután kiáltoztunk a másik oldalra nyíló ablakokon át; de ezek az ablakok a nagy elhagyott kertre nyíltak. Bele rekedtünk a kiáltozásba, azt sem hallotta meg senki. Zörgettünk azon az ajtón is, a melyen

Mária Regina szokott járni. Be volt csukva s ott is hiába volt minden.

Kimerülten, elcsüggedve hagytuk abba a hasztalan erőfeszítést s egy pam-lagon összebujva, közösen sirdogáltunk. Hát ez lett a tündérkastély öröméből, hogy itt siralmasan elpusztuljunk! Mert nagy rémületünkben már csak arra gondoltunk, hogy elveszünk ebben az elhagyott házban.

Ami ezután történt, azt már nem mondhatom el nagy sorjában, mint az eddigit. Mert mialatt a tündérkastély szá-munkra elátkozott kastéllá változott s mi ott busultunk és szepegtünk, azalatt odakint sok nevezetes dolog történt. Ezeket én csak később, apránként tudtam meg, hol az egyiktől, hol a másiktól; ugy állítom most össze, a mint hallottam.

Otthon a házban eleinte nem tűnt fel kimaradásunk. Az öreg kulcsárné és a dada szokva voltak hozzá, hogy mindig este felé tértünk meg a kertből; tudták, hogy más felé nem megyünk. Most is már jóformán sötétedett, mikor az öreg kulcsárné így szólt:

— Elő kell hívni a gyermekeket a kertből. Mindjárt itt lesz a nagyapa: illik, hogy üdvözljék megérkezésekor.

Cselédet küldött a kertbe utánunk, de a cseléd azzal tért vissza, hogy a kertben nem talált senkit. Ezt nem akarták hinni; azt gondolták, a cseléd nem is keresett minket. Fölkerekedett az öreg dada, aztán maga az öreg kulcsárné, bejárták az egész kertet, de persze hiába. Ezalatt pedig már egészen besötétedett s a kulcsárné és a dada már nem tudták, mit tegyenek, hol keressenek. Mikor pedig

javában aggódtak, kocsi robogás hallatszott, — a nágyapa megérkezett, de Károly bácsi nem volt vele.

A mint kiszállt a kocsiból, és csak a kulcsárnét látta ott a lámpással, szigoru hangon kérde:

— Hát a gyermekek már alusznak? Még nincs oly nagyon későn... kilencz az óra. Megvárhattak volna.

— Nem alusznak még, kérem alás-san... még nem feküdtek le.

— Hát hol vannak?

— Nem tudom! felelé remegve a szegény öreg. Órákig kerestük... nem tudunk rájuk akadni.

— Bizonyosan elkóboroltak valamerre a szófogadatlanok!

— Oh dehogy! Soha sem mentek sehova a kerten kívül... legföljebb ha a kapu előtt járkáltak pár lépésnyire... és ilyen későig még sem maradtak ki. Oh Istenem, csak nem történt valami bajuk!

A nagyapa nem szólt, de mintha összeborzadt volna. Kevés szóval parancsot adott s lámpásokkal felkutatták az egész házat, kertet. Mind hiába. A nagyapa halálsápadtan dőlt egy székre, az öreg kulcsárné pedig reszketve állt előtte. De a nagyapa most nem haragudott, inkább csüggedten mondogatá magában:

— Még ez is! Még ez is! Elvesztettem fiamat... reám nézve veszve a leányom... és most utolsó reményem, agg korom utolsó reménye is oda! Bizonyosan bajuk esett és nem lehet máskép, mint hogy ahhoz a veszedelmes mély tóhoz mentek... oda veszték!..

Összeborzadt és eltakarta az arcát. Aztán így szólt:

— Szinte sejtettem... mikor arra sétáltam velök, meg is ígérttem velök, hogy oda nem mennek... hanem persze, gyermek nem tartja meg ígésétét...

— Oh dehogy, nagyságos uram! szólt az öreg kulesárné biztatólag. Ezek a kedves, jó gyermekek mindig szót fogadtak és én nem is hiszem, hogy ott a viznél érte volna őkét valami baj.

(Vége következik.)

A FA-KARD.

IKOR még élt az
én öcsém

Lajoska:

Az övé volt ez a
kis fa

Kardocska.

De szegénykét a
zord halál

Elvitte,

Síratom is — én,
a nénje:

Erzsike.

Most egy éve lesz
Karácsony
Ünnepén,

Hogy nélküle, így egyedül
Játszom én.

Kis fa kardját akasztom a
Nyakamba,

És busulva játszogatok
Magamba.

BABA-MADARAK.

5. Ibisz-fiók.

(Képpel a czimlapon)

EDVES Forgó bácsi!

Most már ide, a mi országunkba, a híres Egyiptomba is jár posta, meg telegráf. Meghallottam én is, mit csinálnak az én babamadár-pajtásaim másfelé. Épen egy kövér, nagy legyet lestem, a mint a sáson sétálgatott és csöp-pet sem törődött velem. No de be is kaptam és lenyeltem szőröstül-bőröstül, annyit sem mondhatott, hogy: jaj! És ezalatt tovább gondolkoztam, hogy az már mégsem járja, hogy mindenféle csiribiri madárjóság beszéljen magáról a »Kis Lap«-ban, csak a mi híres és nevezetes familiánkról ne legyen szó. Mikor mi különbek vagyunk valamennyinél.

Igenis, különbek. Csak azt kell mondanom, hogy én ibisz vagyok, hát elhiszi mindenki. Már persze: a ki nem tudja, micsoda és kicsoda az ibisz, az nem hiszi. De ha valaki nem tudja, megmondom én neki.

Hát mi ibiszek, a kik itt az ősi Egyiptomban a Nilus szélein lakunk, mi vagyunk a legrégebb és legnevezetesebb madár-familia. Hiába kérkedik a sas, hogy a felhőig bír röpködni és hiába dicsekszik a struczmadár, hogy ő egy embert elbir a hátán s oly sebesen, nyargal, hogy a ló is alig éri utol; hiába büszke egyik madár a szép tollára, másik a szép énekére, — ez mind semmi. Mert volt-e közöttük csak egyetlen egy szent is? Ugy-e nem? Már pedig mi ibiszek szentek vagyunk, vagy legalább voltunk, azaz hogy

a mi őseink voltak, ami szintén nagy dicsőség.

A mi ibisz-familiánk itt lakott a Nilus partján száz meg ezer évvel ezelőtt is. Fogadni mernék, hogy valamelyik ősapám látta a kis Mózesst, kit kosárban a Nilusra tettek és a kit a Fáraó leánya megtalált, amiről bizonyosan olvastatok már a bibliában. Mi ibiszek már akkor is itt éltünk, tehát nem tagadhatjátok, hogy nagyon régi nemzetség ez a mienk. És az emberek mindig nagyon tiszteltek, megbecsültek, de különösen a régi korban. Akkor szentnek tartották az ibiszt és még most is láthatni lefestve, kifaragva a mi képünket mindenféle az ókori épületek romjain.

Sok mindenféle nép járt itt a Nilus folyó tájékán: egyik legyőzte a másikat, uralkodott, aztán megint más jött; de mi ibiszek mindig itt maradtunk és nem is bántott senki. Csak most, egy idő óta kezdenek idegenek járnivalni ami vizünkön; azt mondják, hogy európaiak, ami még nem volna baj; de olyan hajókkal járnak a folyón, melyet gőz hajt s a hajókerék nagy hullámokat ver föl, úgy, hogy még a víz széléről is ki kell menekülni a szárazra. Ez már csak kellemetlen, ugy-e? És ezek az idegenek nem is tisztelnek minket annyira. Sőt akárhányszor kezét is ránk mernek emelni. Ez már bosszantó, nem igaz?

Az egyiptomi benszülöttek, — azok nem bántanak soha, ők még megemlékeznek arra, hogy mi hajdan szent madarak voltunk. Az apám és más öreg ibiszek nagyon szép történeteket meséltek nekem arról, milyen jó dolguk volt itt hajdan az

ibiszeknek. Persze, nagyon régen volt az, még a Fáraók korában, a mikor szenteknek tartottak minket. Imádkoztak előttünk a papok; úgy bántak velünk, mintha nem is közönséges madarak volnánk, hanem valami kis istenek. Inni a legtisztább friss vizet kaptunk; már pedig a jó víz nagyon becses portéka, kivált a hol olyan nagy a hőség, mint itt minálunk. De meg aztán maguk a papok sem ittak más vizet, csak olyat, a melynek partján ibiszek tanyáztak.

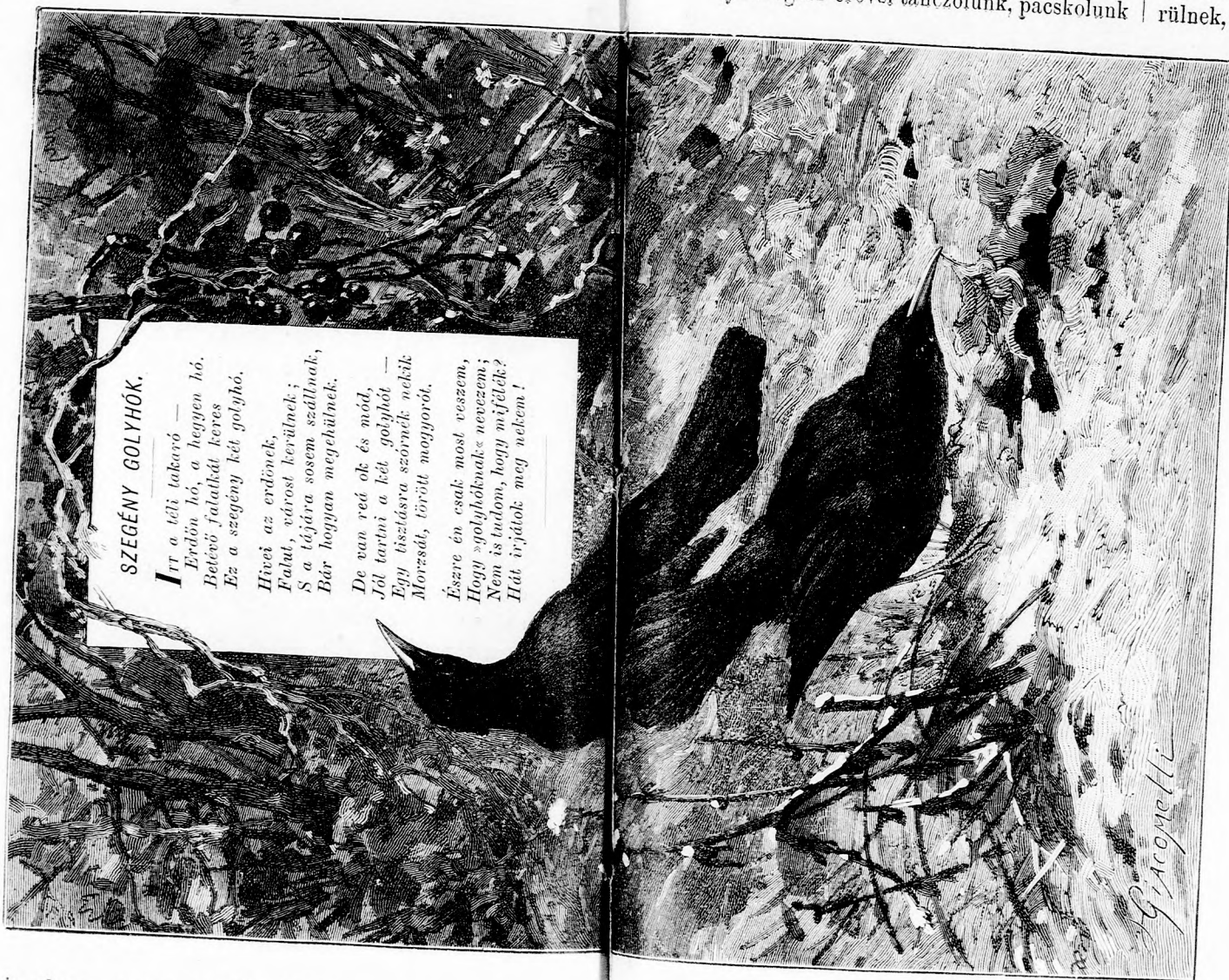
Azt is hitték rólunk, hogy annyira szeretjük hazánkat, a szép meleg Egyiptomot, hogy máshol a világegyetemben sem élünk meg, inkább meghalunk éhen. Az igazat megvallva, ezt én nem hiszem. Még nem jártam ugyan sehol idegen országban, de úgy gondolom, hogy ha valamiképp mégis el kellene szakadnom az én kedves szülőhelyemtől, busulnék ugyan nagyokat, de ha elémbe tennének valami jó harapni valót, hát biz' én megenném, kivált ha éhes volnék. Hallom, hogy az emberek most már nem is hiszik ezt a mi nagy ragaszkodásunkat a szülőföldünkhöz és azzal példálózgatnak, hogy szépen megélnének az ibiszek Európában is több állatkertben. Jól teszik, mert mit tehetnének egyebet? De az mégis bizonyos, hogy a magunk jószántából nem megyünk messzire a mi kedves Nilus folyónk partjától. És talán ez a hűségünk is okozta, hogy hajdanában annyira tiszteltek és szerettek, utoljára pedig szentnek is tartottak. Ez pedig jó dolog volt, mikor még szentek voltunk. A templomok udvarán tartottak, még pedig jól tartottak; válogathattunk a legkedvesebb csemegében, szabadon jártunk-keltünk a város utcáin és senki

sem bánthatott. A ki hozzá mert volna nyulni egy szent ibisz-madárhoz, azt tüstént megölték volna. És mikor egy-egy szent ibisz meghalt, bebalzsámozták és szentül megőrizték. Még most is található sokféle ilyen bebalzsamozott ibiszt az ókori romok közt.

Sajnálom, hogy mai napság ez már nincs így, mert ha a bensülöttek megbecsülnek is, de a sok idegen ember azt mondogatja, hogy mi is csak olyan madarak vagyunk, mint a többiek: megfognak, sőt meg is ölnék. No de azért most is jó dolgunk van itt nekünk. Mi fiatalok vigan mulatozunk és cizázunk a parti fák és bozót közt, a hol pompásan lehet bujósdi játszani; mikor pedig ebbe bele ununk, elmegyünk az öregekkel halászni. Ez is nagyon kellemes multság.

Rendesen nagy társaságban indulunk halászni. Fölkeresünk olyan tócsát vagy a folyótól elszakadó ágot, mely nem nagyon mély. Mert mi gázló-madarak vagyunk, uszni nem tudunk, de hosszú lábunkkal meglehetősen mély vizet meggázolunk. Addig járunk-kelünk, míg olyan helyre nem találunk, a hol sok a hal. Itt aztán hozzá fogunk a halászathoz.

Fogadni mernék, hogy olyan halászatot még nem láttatok, a melyet mi viszünk véghez. Nem kell nekünk háló, ho-

SZEGÉNY GOLYHÓK.

Irr a téli takaró —
Erdőn hó, a hegyen hó,
Betrüb falatját keres
Ez a szegény két golyhó.
Hívé az erdőnek.
Falt, várost kerülnék;
S a tájára sosem szállnak,
Bár hogyan megehülnék.
De van vad ok és mód,
Jól tartni a két golyhót —
Egy bizlásra szörnék nekik
Morzsát, törött meggyorót.
Észe én csak most veszem,
Hogy »golyhóknak« nevezem;
Nem is tudom, hogy mifélek?
Hát írjátok meg nekem!

rog, nem is állunk órahosszat egy helyben, lesve a véletlen oda tévedő halat, mint a mi türelmes golya és gém barátaink. Mi

sokkal kurtábban végzünk. Mihelyt eljutottunk a kiválasztott helyre, mindannyian egész erővel tánczolunk, pacsokolunk

színére, hol hamarabb tisztul. Ámde nem látnak jól a zavarosban és mihelyt fölkerülnek, mi erős csőrünkkel agyoncsapjuk őket. Nem esszük meg mindjárt, csak szaszaporitjuk a zsákmányt, úgy, hogy néha egy pár száz megölt hal lebeg a vizen. Mikor már elég, akkor neki fogunk a lakmározásnak és annyit eszünk a mennyi csak belénk fér. Mondják is, hogy falánk madarak vagyunk. De mikor olyan jó az étvágyunk!

Mulatságból elpusztítunk mindenféle gonosz kigyót is és összetörjük a veszedelmes krokodilus tojásait; ha rá akadunk a parton a homokban. Azt hiszem, az emberek azért is becsülnek meg, mert ezzel nagy hasznot teszünk nekik.

De most éppen hívnak egy kis halászati multságra, többet tehát nem fecsegtetek. Elég is volt ennyi. A kis olvasók, remélem, most már elhiszik, hogy méltán álltam be a többi babamadarak sorába.

Számtani találós mese.

Egy atyát kérdeztek: hány éves? Ezt felelé: 3 szor vagyok idősebb a fiamnál; 5 év előtt 4-szer voltam idősebb.

a vízben, úgy hogy a víz pár percz mulva csupa merő zavaros iszap. A halak ezt nem szeretik és a mélyből feljönnek a víz

A FEHÉR KIGYÓ. *)

RÉGES-RÉGEN élt egy király, a kinek a bölcsesége az egész országban híres volt. Semmi sem maradt leőtve rejtve, és úgy volt, mintha neki a legtitkosabb dolgokról a levegőn keresztül hoztak volna hirt. De egy különös szokása volt. Minden délben, hogy az asztalról már mindent leszedtek, és már senki sem volt jelen, akkor egy bizalmas szolgájának még egy tányért kellett hozni. Ez azonban be volt földve és a szolga maga sem tudta, mi van benne; de egy lélek se tudta, mert a király addig nem takarta ki és addig nem evett belőle, míg egész egyedül nem volt.

Ez már igen régen volt így, midőn egyszer a szolgát, a ki ismét a tányért elvitte, elfogta a kíváncsiság; és mivel nem tudott ellenállni, a tányért a szobájába vitte. Miután az ajtót gondosan elzárta, felnyitotta a tetejét és itt látta, hogy egy fehér kigyó fekszik benne. De a mint meglátta, nem tudta visszatartani a kíváncsiságát, hogy meg ne kóstolja; levágott belőle egy darabot és szájába vette. De alig érintette meg a nyelvét, már is ablaka előtt finom hangoknak különös zengését

*) E szép mesét a szép képekkel együtt mutatatóba közlöm egy épen most megjelent könyvből, melyet az Eggenberger-féle könyvkereskedés adott ki. A könyv a Grimm testvérek méltán híres gyermekmeséit tartalmazza, melyeket Halász Ignác fordított le jó magyarsággal. A híres Walter Crane számos művészirajzaival diszitett kötet ára képes borítékban 1 frt 50 kr., díszes angol vászonkötésben 2 frt 40 kr.

hallotta. Ment és hallgatódzott: ekkor észrevette, hogy pillangók voltak, melyek egymással beszélgettek és egymásnak mindent elmeséltek, amit a mezőn és erdőben láttak. Hogy a kigyót megette, azt a képességet kapta, hogy az állatok nyelvén értett.

Történt, hogy épen ezen a napon a királynénak a legszebb gyűrűje elveszett és erre a legmeghittebb szolgára, a kinek mindenhová szabad bejárata volt, esett a gyanu, hogy ő lopta el. A király maga elé hívatta és fenyegette erős, pirongató szavakkal: ha holnapig a tettest meg nem tudja nevezni, őt fogják annak tekinteni és elítélik. Nem használt semmit, hogy ártatlanságát erősítette, nem bocsátották el jobb felelettel. Nyugtalanágában és félelmében lement az udvarra és gondolkodott, hogyan tudna baján segíteni? Ott a kacsák békésen ültek egy folyóvízen egymás mellett és pihentek, csőrükkel simitgatták a tollukat és bizalmas beszélgetést folytattak. A szolga megállt és hallgatta őket. A kacsák elbeszéltek, hogy ma reggel merre jártak, és hogy micsoda jó táplálékot találtak; ekkor az egyik boszusan így szólt: »Az én gyomromban valami nehéz dolog fekszik, én egy gyűrűt, a mely a királyné ablaka alatt volt, hirtelenségemben lenyeltem.«

Ekkor a szolga a kacsát megragadta a nyakánál, a konyhába vitte, és megparancsolta a szakácsnak:

— O
— I
mérte a k
fáradtságot
várja, hog
Levá
totta, ott t
gyűrűjét.

A sz
király előt
igazságtal
megenged
és megigér
letbeli álla

A sz
csak egy
mert kedv
abban kö
teljesített
Egy napon
halat vett
akadtak és
azt mond
mégis me
nyomorus
szive volt,
foglyot is
ujongtak
így kiáltot
jük, hogy

Tová
úgy tünt
lába alatt
gatózott
hangya-ki
emberek ü
nének felé
patkóival
népemet.«
és a hang
»Jótét hel

Aztán
itt látott
melyek a
dobálták:
valók!« —

— Old le, ez jól van táplálva.

— Igen, szolt a szakács, és megmérte a kezében; ez nem sajnált semmi fáradságot, hogy meghizzék és már soká várja, hogy megsüssék.

Levágta a nyakát, és a mint fölbonította, ott találta a gyomrában a királyné gyűrűjét.

A szolgál tehát bizonyíthatta a király előtt ártatlanságát, és miután ez az igazságtalanságát helyre akarta ütni, megengedte neki, hogy egy kegyet kérhet, és megígérte neki a legmagasabb tiszteletbeli állást, a melyet az udvarnál kíván.

A szolgál mindezt nem fogadta el, csak egy lovat és utra való pénzt kért, mert kedve volt világot látni és egy ideig abban körül nézelődni. Midőn kérését teljesítették, felkészült és elindult az utra. Egy napon egy tó elé ért, a hol három halat vett észre, melyek a nádasban megakadtak és víz után kapkodtak. Jóllehet, azt mondják, hogy a halak némák, ő mégis megértette panaszukat, hogy ily nyomoruságosan kell elveszniök. Mivel jó szive volt, szállt a lováról és a három foglyot ismét visszatette a vízbe. A halak ujongtak örömben, kidugták fejüket és így kiáltottak: »Nem feledjük, megfizetjük, hogy megmentettél bennünket.«

Tovább lovagolt és rövid idő múlva úgy tűnt fel neki, mintha a homokban lába alatt egy hangot hallott volna. Hallgatózott és meghallotta, a mint egy hangya-király panaszkodott: »Vajha az emberek ügyetlen állataikkal ne közelednének felénk! Itt ez az ostoba ló nehéz patkóival könyörtelenül letaposná az én népemet.« A szolgál egy mellék-utra lépett és a hangya király így kiáltott utána: »Jótét helyébe jót várj!«

Aztán utja egy erdőbe vezette, és itt látott egy hollót, meg a feleségét, melyek a fészükknél állottak és fiaikat kidobálták: »Ki veletek, ti akasztófáralók!« — így kiáltottak; »mi nem tudunk

nektek többé már eleget adni, elég nagyok vagytok, már magatok istáplálkozhattok!«

A szegény fiókák a földön feküdtek, csapkodták és verdesték szárnyaikkal és így kiáltottak: »Oh mi gyámolatlan gyermekek, mi magunk táplálkozunk, mikor még repülni sem tudunk! Mi van hátra, mint hogy itt éhen haljunk?!«

Ekkor szállt a jó ifjú, megölte a lovat a kardjával és ott hagyta azt a hollóknak táplálékul. Ezek oda szaladtak, jóllaktak és kiáltották: »Jótét helyébe jót várj!«

Most a saját lábain kellett járnia, és a mint egy jó darabig haladt, beért egy nagy városba. Itt nagy láрма és szorongás volt az utcákon és egy ember jött lóháton és kihirdette: »A király a leányának férjet keres, a ki azonban el akarja nyerni, annak nehéz feladatokat kell teljesíteni, és ha nem tudná véghez vinni, akkor elveszti életét.« Sokan megpróbálták már, de hiába tették kockára az életüket.

Midőn az ifju meglátta a királyleányt, annyira elvakult a szépségtől, hogy megfeledkezett minden veszélyről, a király elé lépett és kérőnek jelentkezett.

Csakhamar kivezették a tengerhez és a szemei előtt beledobtak egy aranygyűrűt. Ekkor megparancsolta a király, hogy a gyűrűt hozza fölismét a tenger aljáról a felszínre, és hozzá tette: »Ha e nélkül jössz ki, akkor mindig újra beletaszitanak, míg csak a hullámokban meg nem fulladsz.«

Mindnyájan sajnálták a szép ifjut és azután magára hagyták a tengernél.

Ő a partnál állott és gondolkodott, hogy mitévő legyen? Ekkor egyszerre három halat látott feléje uszni; azok nem voltak mások, mint a melyeknek életét megmentette. A középső egy kagylót tartott a szájában, melyet a parton az ifju lábaihoz tett le; és midőn ez fölemelte és kinyitotta, benne feküdt az arany gyűrű. Örömmel vitte a királyhoz és várta, hogy

megkapja a
büszke kirá
lotta, hogy
utasította,
második fő

Kime
tiz zsák kö
— E
nap feljön,
leány — é
hiányozni.

Az if
kodott, h
adatot me
kieszelni;
várta a ha
lálba veze
rak a kert
zsák egy
szem sem
ezer meg
háladatos
fölszedték

A ki
és csodálk
hez vitte
büszke sz
nyugodni

megkapja az ígért jutalmat. Azonban a büszke királykisasszony, a mint meghalotta, hogy nem egyenrangu vele, visszautasította, és azt kívánta, hogy előbb egy második földadatot is teljesítsen.

Kiment a kertbe és maga hintett el tiz zsák kölest a föbe.

— Ezt neked holnapra, mielőtt a nap feljön, fel kell szedned — így szólt a leány — és nem szabad egy szemnek sem hiányozni.

Az ifju leült a kertben és gondolkodott, hogyan volna lehetséges a földadatot megoldani; de semmit sem tudott kieszelni; nagyon szomorúan üldögélt és várta a hajnal hasadását, a mikor a hálalba vezetik. De midőn az első napsugarak a kertre estek, akkor látta, hogy a tiz zsák egymás mellett áll, és hogy egy szem sem hiányzik. A hangya- király jött ezer meg ezer hangyával az éjjel, és a háladatos állatok a kölest nagy serényen fölszedték és a zsákba gyűjtötték.

A királyleány maga jött le a kertbe és csodálkozással látta, hogy az ifju véghez vitte, amit parancsoltak. De az ő büszke szive még most sem tudott megnyugodni és így szólt:

— Ha mind a két feladatot vitted is véghez, nem leszel mégse addig férjem, míg nekem nem hozol az élet fájáról egy almát.

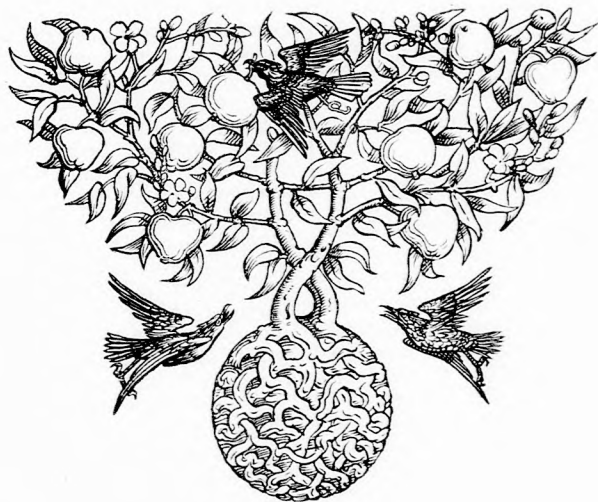
De az ifju azt sem tudta, hol van az élet fája? Fölkészült és mindaddig akart menni, míg csak a lábai bírják, de nem volt semmi reménye, hogy megtalálja.

Midőn már a király országán keresztül vándorolt és este az erdőbe jött, egy fa alá ült és aludni akart: ekkor az ágak között zajt hallott és egy arany alma esett a kezébe.

Csakhamar három holló repült le hozzája, térdére ültek és így szóltak:

— Mi vagyunk az a fiatal három holló, melyeket te az éhhaláltól megmentettél; mikor megnőttünk és meghallottuk, hogy az arany almát keresed, akkor átrepültünk a tengeren a világ végére, a hol az élet fája áll, és elhoztuk neked az almát.

Tele örömmel készülődött a szolga haza felé és meghozta a szép királyleánynak az arany-almát, a kinek most már nem lehetett több kifogása. Megosztották az élet almáját és mind a ketten ettek belőle; és zavartalan boldogságban értek meg igen nagy életkort.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 22-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

Eger
Gizi
Ezen
Ring

Helyesen fejtették meg: Krausz Emil, Moesz Milka és Hermin, Döry Elek, Éliás Béla, Dezsán Péter, Spitzer Gyuri, Messzer Róza, Kell Lajos és Misi, Sziklay Ilonka, Karfunkel Sarolta, Dózsa Aranka és Ödön, Oravecz Ida és Juliska, Millassin Livia, Jankó Irma, Habókay Béla, Kelemen Ilonka, Nedeczky Izidóra, Fleischmann Irén, Militzer Laura, Etelka és Berta, Hoffmann Géza és Ernő, Latkóczy Etelke, Haán József, Szapáry Emi, Katona Ida, Keczer Stefánia, Hugmayer Ottó, Spitzer Ödön, Weldin Gizi, Vilmos és Jani, Jovanovich Ilonka, Herz Irma és Andor, Szily Ferencz, Párty Karola, Salamon Margit, Hauer Katicza, Forster Elvira, Martinovich Róbert, Redlich Ella, Bornemisza Gabi, Pollák testvérek, Dénes Ödön, Huszár Lajos, Mandl Dezső, Szluha Sarolta, Blum testvérek, Grosz Imre, Schmidl Irma és Etel, Geduly Vilma, Fischer Ernő, Deschán Benő, Somssich Eszter, Muraközy Gizella, Zichermann Vilma, Violet Malvin, Rácz Albertine, Jolán és Irénke, Roth Eugénia, Krum Ernő, Perlmutter Giza, Erdélyi Elza és Olga, Schmidt Ilona, Lipovniczky Anna, Csányi Jenő, Kohn Gizella és Gábor, Elek György, Mauks Ernő, Oesterreicher Berta és József, Hegedüs Rózsi, Kabos Miczi és Vilma, Müller Gyula, Greiner Miklós, Violet Malvin, Karakásevics Josefina, Benedek Jánoska, Buttykay Géza, Polgár Jenő (a megmagyarosodásodért üdvözöllek! F. b.), Weisz Ernő, Krausz Róza és Szeréna, Nagy György, Fekete Ilona, Donáth Dezső, Kamermayer Györgyike, Farkas Géza.

*

A »Kis Lap« XXXI. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szluha Sarolta, Végh Ida és Elek, Grumáz Ernő.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Egy anya. (M. M.) Gyermekei könyvek dolgában is mind előbbre halad irodalmunk s a vele járó művészi kiállítás. A Walter Crane képeivel ékesített *Grimm-féle* mesék (Eggenberger); — a Singer és Wolfner által kiadott Pósa-féle »Arany bokor«, »Mesék a fonóból« (Hentaller Mária.) »Csodavilág« (Kardos Pál tündérrégiéi); — a Lampl R. kiadásában megjelent 300 *Aesop*

mese, Elemér bácsi »Tündérmeséi«; — az »Athenaeum«, a Légrády és Révay testvérek, s a Franklin társulat műhelyéből kikerült díszes munkák bő választéka szinte zavarba hozná az embert, ha mindenik czég külön-külön irányt nem követne jeles kiadványaiban. Bármelyik a nevezett cégek közül a legnagyobb készséggel bérmentesen küldi el könyvei sorozatát, melyben aztán az arra nézve is eligazodhatik. — Sch. (Resicza.) Egy régi kedves levélre akadtunk rá iratink rendezése közben. Remélhetünk életjelt? Vagy a kicsi nagyra nőtt már azóta? — **Markovics Géza.** A vasuti sín nem vert vas, hanem öntött aczél, u. n. Bessemer aczél. Ha egyszer Miskolcra leszel, ott közel éred Diós-Gyórt, melynek állami gyáraiban megnézheted a fölötte tanulságos és érdekes gyártást. — **Ferenczy Ilona.** Szívesen, ha még eddig fordításban sehol meg nem jelent, vagy nem nagyon ismeretes. Azért volna jó, ha a szerzőt és munkái czimét közölnéd velem, mielőtt bele fogsz. — **Jantsovits testvérek.** *Lukács* vagy *Lukács*: ez rébuszban egyre megy. Kárba veszett a nagy okosság. — **Vásárhelyi testvérek.** A kiadó hivatal azóta segített a bajon. A kör-rejtvényből kimaradt az R. E betű nélkül pedig nincs Árpád. — **Zsolnay Erzsike.** A fucsák forró köszönetet küldenek általam. — **Dorina néni.** A kedves madár kirepült a fészekből. Épen csak egy tollat hagyta ott. De már ezt kifodorítjuk s lapunkba tüzzük. — **Kaufmann testvérek.** Kinaországban rizset is termelnek; de legismertebb kiviteli termény czikke a tea; ez pedig sehogy sem illik bele a különben jól megszerkesztett földadványba. — **Marianne.** Ügyesen van előadva. De a végén változtattam. Ha amugy igaz is, de kegyetlen. Az annyi gonddal ápoló kis teremtsnek ép akkor nem szabad elpusztulnia, mikor már szülők és jóbarátok úgy megszerették. Régi hívünk új megjelenésének nagyon örvendek, s érdeklődve várom a folytatást. — **Hugmayer Ottó.** Magyar jelmondású levélpapírosod nincs? Karácsonyra tán jut. — **Violet Malvine.** Nem köll azt a kinyomatott nevet úgy megéhezni! Ha épen boldog vagy bele, ám közlöm a neveddel, föltéve: hogy az a te saját munkád. — **K. D.** Forgó bácsinál a gyermek önmagát alánlja be legjobban. A »K. L.«-ban, ha van protectio, ezt a kicsinyek gyakorolják a megnöttek érdekében, s nem megfordítva. — **Herz Irma.** A »K. L.« ama kiadásának egy részében benn maradt a hiba, de csakhamar észrevettük s kiigazították, mint azt a számos beküldő névsorozatából meg fogod látni. — **Messzer Róza.** Ajánlhatom a »Magyar Ifjúság«-ot s a »Leányok lapját«. — **Redlich Ella.** Az csakugyan ugy volt, de már vagy 12 év előtt, s mindig megkésleltette a lap megjelenését, amiért is végét vettem. A jó kívánságokat

köszönöm
Ügyes; m
sen fogad
árvak ket

fejzésésh
jeihez, m
örzött kö
mostani
mai, het
mig egyr
idővel és
sorakozó

tedik
bácsi „K
dik nekil
mutat a
nem mut

kötets
Mivel an
szabb
le a figye
szintén r
alkalmas
tul is ad
nyek,
rovata is
kérdéseir

olvasóim
várva, sz

ket miel

„Kis La
zendők.

köszönöm és viszonzom. — **Salzberger Rezső.** Ügyes; meg fog jelenni. — **Mauks Ernő.** Szívesen fogadlak vitéz apáddal egyetemben. A Halmi árvák ketten vannak: a 9 éves Ilonka s a (bete-

ges) 7 éves Ferencz. A Tihanyi árvákat már megüzentem. — **Laszly Helena.** E rovat figyelmes olvasásából meggyőződhetél, hogy igenis.

(Vége következik.)

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Határkőhöz értünk ismét, az év végéhez, és a „**KIS LAP**“ egy újabb kötetének befejezéséhez. Még csak kis idő van hátra és a „**KIS LAP**“ XXXI. kötetét oda sorozzuk elődjeihez, melyek immár egész kis könyvtárt képeznek sok családnál, hiszem, szeretettel megőrzött könyvtárt. A régibb köteteket azok után, kiknek egykor szánva volt, elő-előszedik a mostani kis olvasók és bizonynyal érdeklődve lapoznak bennök, összehasonlítva a régít az ő mai, hetenként pontosan bekopogtató jó barátjokkal, s úgy találják, hogy a „**KIS LAP**“, míg egyrészt lényegében, irányában, céljában a régi maradt, addig egyttal haladt is az idővel és igyekszik évről évre jobban megoldani kitűzött feladatát, kielégíteni a körülötte sorakozó kis hívek nagy táborát.

Midőn átlépünk az új érbe és vele a „**KIS LAP**“ újabb, már **harminczkettedik** kötetébe, Forgó bácsi számára kevés a mondani való. Kis hívei tudják, hogy Forgó bácsi „**KIS LAP**“ja ha változik, csak abban változhatik, hogy évről évre jobbat iparkodik nekik nyújtani. Tizenhat évi gazdag tapasztalás támogatja ebben, irányt pedig biztosat mutat a „**KIS LAP**“ eddigi sikere, melyhez hasonlót a magyar gyermek-irodalom még föl nem mutatott.

Csak röviden jelzem tehát, hogy az új évvel meginduló új, **harminczkettedik kötet** számára érdekes, vonzó és tanulságos olvasmányokról nagy bőségben gondoskodtam. Mivel annyi kis olvasómnak tetszését megnyerte, tehát az új kötetben ismét lesz egy **hosszabb elbeszélés rajzokkal**, hogy ekkép szöveg és kép egymást kiegészítve kössék le a figyelmet. Minden szám közölni fog ezen fölül kisebb **beszélykéket**, **meséket**, szintén rajzok kíséretében, ismeretterjesztő **cikliket**, koronként pedig eljátszásra alkalmas **kis szindarabokat**. A rajzok egy részéhez **költemények** fogják ezen-tul is adni a magyarázatot s ezek mellet minden számot apróbb közlemények, **rejtvények**, **találós kérdések** élénkítenek. Nyitva lesz folyvást a **jótekonyság** rovata is és mellette **Forgó bácsi postája** felel a kis hívek sokaságának különböző kérdéseire.

A régi kedvvel és törekvéssel indulva az új kötetnek, együtt fogom ott találni kis olvasóim egész táborát, mely, tudom, a régi hűséggel csoportosul a „**KIS LAP**“ körül. Ezt várva, szívből üdvözlől régi hívetek

Forgó bácsi.

A „**Kis Lap**“ kiadó hivatala kéri a t. előfizetőket, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „**Kis Lap**“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknél legzélszerűbb a postai utalványok használata, a „**Kis Lap**“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „**KIS LAP**“ kiadó-hivatala.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak

alkalmas a következő ifjusági iratok sorozata.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s minden könyvkereskedésben, Bécsben Szelinszki Györgynél (Stefansplatz 6.) kaphatók:

- Barthélemy.** Az ifju Anacharsis utazása Görögországban, a Krisztus előtti negyedik század közepén. Barthélemy után az érettebb magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz.** A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A negyedik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. Harmadik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz** közkedvességű ifjusági irataiból a következők jelentek meg: 1. A tengeren tul. 2. Vidor Ferkó. 3. A milliomos. 4. Bűnhődés. 5. A becsület útja. 6. A milyen az ur, olyan a szolgálja. 7. A szokás hatalma. 8. Tisztelet atyádat és anyádat. 9. A becsületszó. 10. A helgolandí fiu. 11. A hű szív. 12. A jó tett is meghozza kamatjait. 13. A két hű barát. 14. A magas északon. 15. A megtért. 16. A munka jutalma. 17. A szenvedések iskolája. 18. A testvérek. 19. Anyai szeretet. 20. Az életbiztosítás. 21. Az igazság napfényre jő. 22. Az Inka kincese. 23. Egy fedél alatt. 24. Egy lap a Szent-írásból. 25. Hűség és álnokság. 26. Ki mint vet, úgy arat. 27. Királyfi. 28. Loango. 29. Mylord Cat. 30. Próbák. 31. Szegény és gazdag. Ára egy-egy kemény táblába kötött s *négy csinos képpel* ellátott kötetkének 50 kr.
- Ifjusági emléklapok.** Gyűjtötte *Füssy Tamás.* Színes táblába kötve 1 frt.
- Kingsley Károly.** A hősök. Görög tündérmesék gyermekek számára. Angolból fordította Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben (vörös angol-vászonban, aranyseggellyel) 2 frt 50 kr.
- Marryat kapitány.** Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. **Uj Robinson,** a magyar ifjuság számára. Forditá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. 3-ik kiad. Kemény táblába kötve 2 frt.
- Martin M.** A természet három országa. Különös tekintettel Magyarországra. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska Géza. 32. táblán 262 színes ábrával s fametszetekkel. Színes kemény táblába kötve 4 frt.
- A „KIS LAP”** különböző évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.
- Ney F. Gyermekek könyve.** Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy körrajzzal 1 frt 70 kr.
- Remellay Gusztáv. Fény és Borna.** Történeti elbeszélések. A mindkét nembeli érettebb ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.
- Szent László király,** történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.
- Schmid Kristóf Ifjusági iratai diszes kemény kötésben:** Klára. — Walther Florentin. — A rózsató. 70 kr. — A sajtóhiba. — Thimóth és Philemon. — A drágakövek. — A csodaorvos. 70. kr. — Thalheim Etelka. — A karthausi kolostor. — A megrongált festmény. 70 kr. — A virágkedvelők. — Reinhold Tódor. — Valdomir. 70 kr. — A báránka. — A galamboska. — Az elveszett gyermek. 70 kr. — Paulina. — A kalász-szedő leány. — A légy. 70 kr. — A jó Fridolin és a gonosz Ditrík. 70 kr. Eustachius. — Márton, az öreg hegyi lakos. 70 kr. — Tanulságos beszélyek. 70 kr. — A jó Örzse. — A komlóvirág. — A legjobb örökség. 70 kr.
- Stanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette,** a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.
- Taylor A. A gyermekek és a madarak.** Tanulságosan mulattató olvasmány 8—13 éves gyermekek számára. 17 angol fametszvényvel 1 frt.
- Történeti A, B, C.** A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.
- Virágcsokor,** emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak. Gyűjtötte *Füssy Tamás.* Színes táblába kötve 1 frt.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1886. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

XXXI. kötet,